

CHƯƠNG 24

K

Kiếm Vương Tử lắc đầu nói:

—Một lời của tiểu Vương đáng giá ngàn vàng, đâu thể hủy ước được.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nếu như người không định hủy ước, vậy thì từ nay phải theo ta làm nô bộc.

Kiếm Vương Tử nói:

—Nếu như ta không muốn làm nô bộc cho cô nương thì sao?

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói:

—Không chịu theo ta làm nô bộc thì chỉ có một con đường duy nhất.

Kiếm Vương Tử hỏi:

—Con đường nào?

Công Tôn Ngọc Sương gằn giọng nói:

—Chết!

Kiếm Vương Tử ngẩng mặt lên trời cười ha hả một tràng dài rồi nói:

—Tiểu Vương bắc thượng Trung Nguyên, những tưởng có thể giống như gia phụ đả bại Ngũ đại kiếm phái, kế tục sự nghiệp của người, dựng nên tên tuổi của Tân Kiếm Vương, thật không ngờ vừa mới xuất thủ lần đầu đã bị người đánh bại. Cho dù không đánh cược với cô nương, tiểu Vương cũng không còn mặt mũi nào trở về nhìn gia phụ nữa.

Nói đoạn, y liền vung kiếm lên tạt cắt vào cổ.

Lãnh Như Băng thấy vậy vội quát lớn:

—Dừng tay!

Kiếm Vương Tử liền hạ kiếm xuống, nhìn chàng lạnh lùng hỏi:

—Người có chuyện gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, các hạ mới thua một trận, hà cớ gì phải vung kiếm tạt vẫn như vậy?

Kiếm Vương Tử nói:

—Gia phụ là nhất đại Kiếm Vương, ta là con trai của người, lại được người đích thân truyền thụ võ công vậy mà bị bại trong tay người khác, như vậy không phải đã làm nhục nhã thanh danh Kiếm Vương của gia phụ sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Lệnh tôn tuy được người đời xưng tụng là Kiếm Vương nhưng trong đời ông ta cũng không phải là người chưa từng bị đánh bại.

Kiếm Vương Tử tức giận nói:

—Người nói năng hàm hồ! Gia phụ bị ai đánh bại?

Lãnh Như Băng nghe gã hỏi vậy thì cũng ngẩn người, nhất thời không biết đáp thế nào cho phải.

Vương Thông Huệ liền lên tiếng tiếp lời:

—Theo tiểu nữ biết thì lệnh tôn khi hành tẩu giang hồ đã từng đại bại hai lần.

Kiếm Vương Tử cả kinh hỏi:

—Là hai lần nào?

Vương Thông Huệ đáp:

—Một lần bị vây hãm trong La Hán Đại Trận của Thiếu Lâm Tự. Lần thứ hai bị Thập Phương Lão Nhân đánh bại.

Kiếm Vương Tử hỏi tiếp:

—Đây là sự thật chứ?

Vương Thông Huệ liền đáp:

—Tự nhiên là thật. Tiểu nữ lừa Vương Tử để làm gì?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Cho dù đó đều là sự thật cũng đâu liên can gì đến vụ đánh cuộc của chúng ta?

Kiếm Vương Tử tử tử nói:

—Nếu như gia phụ cũng từng bị đánh bại hai lần, tiểu Vương hôm nay bại trong tay cô nương cũng không thể coi là chuyện gì lớn lao cả.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nói như vậy là người đã nghĩ lại rồi.

Lãnh Như Băng liền lên tiếng:

—Lệnh tôn được giang hồ đồng đạo xưng tụng là Kiếm Vương, như vậy nói lên ông ta là người kiếm thuật cao cường, có được thành tựu rất cao trong kiếm thuật, chứ không hề có ý nói ông ta là người chưa từng bị ai đánh bại trong đời cả.

Công Tôn Ngọc Sương tức giận nói:

—Lãnh Như Băng, chuyện này liên can gì đến chàng? Thật là đa sự!

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ khuyên bảo y, không nên vì cái bại nhất thời mà bỏ đi cả quãng đường dài phía trước, như vậy có gì sai đâu?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Sống chết của hấn liên can gì đến chàng đâu? Tại sao lại xen miệng vào làm chi? Huống hồ, cho dù chàng có khuyên được hấn không tự sát nữa, cũng không thể cứu sống hấn được.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

—Nếu như y không tự sát nữa, chỉ sợ cô nương cũng không thể giết được y.

Công Tôn Ngọc Sương tức giận nói:

—Được lắm! Để ta giết hấn cho chàng xem.

Lãnh Như Băng cao giọng nói:

—Nếu như cô nương nhất định muốn giết y, tại hạ và Lý cô nương quyết không tọa thủ bàng quan.

Mục quang Công Tôn Ngọc Sương chuyển động, nhìn Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ một cái rồi nói:

—Cho dù ba người liên thủ hợp công cũng không phải là đối thủ của Công Tôn Ngọc Sương này.

Lãnh Như Băng nói:

—Vương Thông Huệ và Kiếm Vương Tử liên thủ giáp công có thể ngăn được cô nương ba chiêu, trong lúc đó tại hạ có thể giải huyết cho Vương Tích Hương.

Công Tôn Ngọc Sương quay đầu nhìn lại thì thấy Lãnh Như Băng đang đứng trước mặt Vương Tích Hương, bất luận nàng dùng cách gì cũng không thể một đòn mà đả thương được Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói tiếp:

—Cô nương xuất thủ một chiêu, có thể tức thời đả thương được tại hạ, nhưng chỉ cần tại hạ đỡ được đến chiêu thứ hai thì Vương Thông Huệ đã giải huyết được cho Vương Tích Hương. Lúc đó thì cô nương sẽ lâm vào cảnh bốn mặt đều là địch nhân, chỉ sợ kẻ khó thoát lúc ấy sẽ là cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi nói:

—Lãnh Như Băng, đáng lẽ ta phải sớm giết chàng đi mới phải. Tại sao chuyện gì chàng cũng nhúng mũi vào thế?

Lãnh Như Băng hơi ngẩn người trong giây lát rồi đáp:

—Có lẽ đây là một sự trùng hợp.

Miệng chàng đáp vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Nàng nói không sai chút nào. Ta xuất đạo giang hồ chưa lâu, nhưng mọi sự việc trọng đại diễn ra trong giang hồ, không việc nào lại không liên quan tới ta.”

Nghĩ đến điểm này, chàng không khỏi tủm tỉm cười một mình.

Công Tôn Ngọc Sương thấy vậy tức giận hỏi:

—Chàng cười cái gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương nói không sai chút nào. Ta nghĩ đi nghĩ lại quả thật có chút kỳ quái...

Chợt một thanh âm ôn nhu ở phía sau chàng cất lên tiếp lời:

—Không có gì kỳ quái cả. Đây không phải là trùng hợp, mà là trong lòng bọn họ ta lúc nào cũng nghĩ đến chàng. Khi thì vô ý, lúc thì hữu ý coi chàng là trung tâm của mọi chuyện. Mọi cuộc quyết đấu đều do chàng mà ra cả, tự nhiên chàng phải liên can đến rồi...

Lãnh Như Băng cả kinh quay đầu lại nhìn thì thấy Vương Tích Hương đang từ từ đứng dậy, hai mắt đảo một vòng quan sát tình hình trong khoang thuyền. Chàng ngẩn người một hồi mới trấn tĩnh lại hỏi:

—Ai đã giải khai huyết đạo cho nàng?

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Khi người điểm huyết ta, dụng lực quá nhẹ. Tự nhiên ta có thể dễ dàng tự giải huyết cho mình.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

—Ta nên sớm nghĩ ra nàng có thể tự giải huyết mà điểm thêm mấy chỗ nữa mới đúng.

Vương Tích Hương lạnh lùng nói:

—Cũng đâu có ích gì. Chỉ cần ta có thể đề chân khí, thông qua kinh mạch truyền vào huyết đạo thì giải một huyết đạo hay mười chỗ cũng không có gì khác nhau.

Không hiểu vì sao, Công Tôn Ngọc Sương mỗi lần gặp Vương Tích Hương, trong lòng đều sản sinh một cảm giác e ngại. Nhìn thấy nàng tỉnh dậy, bất giác hung tính trong người Công Tôn Ngọc Sương liền giảm tới mấy phần.

Vương Tích Hương ngẩng đầu lên nhìn Kiếm Vương Tử lạnh lùng ra lệnh:

—Mau bảo thuộc hạ của ngươi thả hai nha đầu của ta ra.

Kiếm Vương Tử chỉ thấy Vương Tích Hương dung mạo như hoa, quyết không kém với Công Tôn Ngọc Sương, hơn nữa lại mang theo một vẻ yếu ớt đáng thương, trong lòng không khỏi rung động thầm nghĩ: “Trung Nguyên nữ tử, người nào cũng đẹp tựa tiên sa, nếu như ta có thể mang hai người này trở về Nam Hải làm thê thiếp, kể cũng không uổng phí chuyến đi này.”

Vương Tích Hương cười lạnh một tiếng nói:

—Hừ, sắp chết đến nơi rồi còn nghĩ vẩn vơ.

Kiếm Vương Tử cả kinh nói:

—Có chuyện gì?

Thì ra trong lòng gã đang nghĩ đến chuyện dẫn hai người trở về Nam Hải, thu nạp làm thê thiếp, những gì Vương Tích Hương nói, nhất loạt đều bỏ ngoài tai.

Vương Tích Hương lạnh lùng nhắc lại:

—Bảo thuộc hạ của ngươi thả hai con nha đầu của ta ra.

Kiếm Vương Tử không cần nghĩ ngợi, đáp:

—Được thôi!

Nói dứt lời, gã liền hướng ra cửa khoang thuyền vẫy tay nói:

—Thả hai vị cô nương đó ra.

Lúc này, bên ngoài thuyền đã đứng đầy các cấm y đại hán, bởi vì chưa có lệnh của Kiếm Vương Tử nên không ai dám tiến vào. Chỉ thấy nhân ảnh chuyển động, Tố Mai và Hương Cúc liền được thả ra.

Hai người trên mình khắp nơi đều bị thương, toàn thân máu tươi chảy đầm đìa bước vào khoang thuyền.

Vương Tích Hương đưa mắt nhìn nhị tỳ một lượt rồi nói:

—Bị thương có nặng không?

Cả hai liền đồng thanh đáp:

—Đa tạ cô nương quan tâm, vết thương không nặng lắm.

Vương Tích Hương vẫy tay nói:

—Các người qua đây.

Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau rồi song song bước tới trước mặt Vương Tích Hương nói:

—Cô nương có gì phân phó?

Vương Tích Hương đưa tay vỗ lên người nhị tỳ hai cái rồi nói:

—Các người ra kia tọa công điều tức đi.

Nhị tỳ được nàng điểm vào hai chỗ huyết đạo, liền chậm chậm bước đến một góc thuyền ngồi xuống tọa công.

Vương Tích Hương chuyển động mục quang, quét khắp khoang thuyền một lượt rồi nói:

—Vương Thông Huệ, Công Tôn Ngọc Sương, các người đã luyện đủ mười lần chưa?

Vương Thông Huệ lắc đầu nói:

—Chưa đủ.

Vương Tích Hương nói:

—Tại sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Không phải bọn họ không thủ tín, là tại hạ điểm vào huyết đạo của họ.

Vương Tích Hương chau mày nói:

—Người thật đúng là một kẻ ưa nhúng mũi vào chuyện người khác.

Lãnh Như Băng nói:

—Tại hạ đã nhúng mũi vào mắt rồi.

Vương Tích Hương lạnh lùng tiếp lời:

—Kể từ nay trở đi, ta thấy ngươi nên rút khỏi vòng thị phi, không được đa sự nữa.

Lãnh Như Băng nói:

—Đáng tiếc giờ này cô nương nói ra điều đó thì đã quá muộn rồi.

Vương Tích Hương nói:

—Ngươi nhất định muốn dính vào chuyện này?

Lãnh Như Băng nói:

—Không sai! Nếu như tại hạ đã quản vào rồi thì phải quản cho đến cùng.

Vương Tích Hương lắc đầu, thở dài nói:

—Lãnh Như Băng, ngươi thật không biết tự lượng sức mình.

Lãnh Như Băng đột nhiên cất tiếng cười dài nói:

—Chỉ cần Lãnh Như Băng ta thấy đúng, cho dù có phải chết ta cũng không để tâm, nếu như...

Vương Tích Hương tức giận hét lớn:

—Ngươi thật sự muốn chết?

Lời vừa dứt thì một chưởng đã kích tới trước ngực Lãnh Như Băng.

Chưởng thế của nàng nhanh như điện chớp, Lãnh Như Băng muốn tránh cũng không tránh kịp, chỉ nghe «bình» một tiếng, đã trúng phải một chưởng của nàng vào ngực. Chưởng này vừa nhanh, vừa nặng, chỉ thấy Lãnh Như Băng đảo thối lui vài bộ, ộc ra một búng máu tươi rồi ngã vật xuống sàn thuyền.

Vương Thông Huệ cảm thấy một cỗ nộ khí bùng bùng nổi lên trong lòng, nàng hét lớn:

—Ngươi đã giết chết chàng?

Nói đoạn, nàng liền vọt người lên trước, tung một chưởng vào Vương Tích Hương.

Vương Tích Hương khẽ lắc mình tránh khỏi một chưởng của Vương Thông Huệ còn chưa kịp hoàn thủ thì đã thấy một cỗ ám kình âm thầm bức tới.

Vương Thông Huệ đánh trượt một chưởng, liền xoay mình tiếp tục thế công. Chiêu chiêu thức thức đều là những chiêu trí mạng, chỉ cần một chiêu là có thể lấy mạng đối phương.

Vương Tích Hương khẽ nghiêng rặng, vận hết nội lực, ngạnh tiếp với cổ ám kinh đang bức tới, đồng thời hữu thủ vung ra, vỗ một chưởng về phía Vương Thông Huệ.

Song chưởng tiếp xúc, chỉ nghe một tiếng «Bốp» vang lên.

Vương Thông Huệ đang lao người về phía trước, liền bị chấn động lùi lại ba bốn bước.

Vương Tích Hương thì vẫn đứng vững như bàn thạch, không hề di động. Thì ra, nàng đã thâm vận nội lực, dùng bản thân đỡ lấy ám kinh, sau đó truyền một phần xung lực sang đối phó với chưởng lực của Vương Thông Huệ.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương quát lớn:

—Sĩ biệt tam nhật, cần phải nhìn bằng con mắt khác. Không ngờ chỉ chưa đầy nửa năm mà người đã có thành tựu như vậy.

Miệng nàng nói vậy, người đã lao tới. Kiếm quang lóe lên, bổ vào Vương Tích Hương.

Vương Thông Huệ điều tức một hồi rồi cúi xuống nhặt lên một thanh trường kiếm, không nói lời nào đã vung kiếm tấn công Vương Tích Hương luôn.

Vương Tích Hương liền nhanh chóng cho tay vào bọc rút ra một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh, thân mình khẽ đảo một cái tránh khỏi một kiếm của Vương Thông Huệ. Đoạn phản thủ vung kiếm ra, chém mạnh vào kiếm của Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Thông Huệ cao giọng nói:

—Công Tôn cô nương cẩn thận. Kiếm của cô ta chém sắt như chém bùn.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Đoạn nàng lắc cổ tay thu hồi đoản kiếm, nói tiếp:

—Nếu như cô nương muốn báo cừu cho Lãnh tướng công, chúng ta tạm thời không đối địch với nhau nữa.

Vương Thông Huệ nói:

—Tiểu muội cũng đang có ý này.

Nói đoạn, trường kiếm trong tay đã tả xung hữu đột, liên tiếp tấn công năm sáu chiêu.

Thanh đoản kiếm trong tay Vương Tích Hương tuy có khả năng đoạn thạch phân kim, nhưng Vương Thông Huệ sớm đã lưu tâm, không để cho song kiếm tiếp xúc.

Công Tôn Ngọc Sương hét lớn một tiếng, rồi cũng huy động đoản kiếm công tới.

Vương Tích Hương lực đấu hai người, tuy có bảo kiếm trong tay nhưng vẫn cảm thấy vô cùng vất vả.

Lúc này ba người ác đấu với nhau, không ai để ý đến Kiếm Vương Tử đang đứng ở một góc thuyền.

Kiếm Vương Tử khẽ nhắc thanh trường kiếm trong tay lên, không biết phải giúp đỡ bên nào mới nên, nhất thời đứng ngẩn người ra không biết làm gì.

Vương Tích Hương mới luyện võ công chưa lâu, tuy «Cửu Ma Huyền Công» của nàng có khả năng tiến bộ thần tốc, nhưng thời gian quá ngắn, cơ sở không vững chắc, khi đánh nhau thực sự cũng cảm thấy một cảm giác lực bất tòng tâm.

Ba người đang ác đấu thì đột nhiên bên ngoài truyền lại tiếng la hét, thì ra bên ngoài đã triển khai một trường ác đấu.

Công Tôn Ngọc Sương vội vàng công ra hai chiêu bức lùi Vương Tích Hương rồi quát hỏi:

—Có chuyện gì?

Thường ngày nàng đều nhất hô bá ứng, trong lúc vội vã liền thuận miệng hỏi một câu. Lời vừa dứt thì mới nghĩ ra mình chỉ có một mình ở đây, lời này quả thật quá thừa.

Chỉ nghe Kiếm Vương Tử cao giọng đáp:

—Không biết ở đâu có rất nhiều võ lâm cao thủ đang tấn công lên thuyền.

Lời gã còn chưa dứt, thì bên ngoài đã vang lên một tiếng hét lớn. Thiết Diện Báo Ứng Thần Phán Trần Hải vung chưởng đánh ngã hai cầm y đại hán, xông thẳng vào trong khoang thuyền.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Vương Thông Huệ, viện thủ của ngươi tới rồi kìa.

Trần Hải đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cao giọng hỏi:

—Minh chủ không việc gì chứ?

Vương Thông Huệ nói:

—Tôi không sao.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp:

—Chỉ có một mình tiền bối thôi sao?

Trần Hải nói:

—Ngoại trừ lão khiêu còn có Sâm Tiên Long Thiên Lộc với Hạ Hầu Trường Phong, Kim Phát Đạo Trưởng.

Vương Thông Huệ đưa mắt nhìn Kiếm Vương Tử nói:

—Hạ lệnh cho thủ hạ của người dừng tay đi. Cẩm y vệ đội của người tuy là nghìn người chọn một, nhưng cũng không thể ngăn cản được những cao thủ hàng đầu của võ lâm Trung Nguyên đâu.

Kiếm Vương Tử đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy cẩm y vệ đội mình mang theo đã quá nửa bị thương, liền quát lớn:

—Dừng tay!

Đám cẩm y đại hán dường như vô cùng tôn kính Kiếm Vương Tử, Kiếm Vương Tử vừa hạ lệnh, bọn chúng liền lập tức dừng lại.

Lúc này, Vương Tích Hương và Công Tôn Ngọc Sương cũng đã đình thủ không đánh nữa.

Chỉ thấy bên ngoài nhân ảnh chuyển động, Long Thiên Lộc xách quải trượng, Hạ Hầu Trường Phong cầm kiếm, Kim Phát Đạo Trưởng nắm phát trần lần lượt bước vào.

Những người này đều vô cùng kính trọng Vương Tích Hương, thấy nàng trong khoang thuyền liền bước tới thi lễ.

Vương Tích Hương mỉm cười, thu hồi đoản kiếm nói:

—Chư vị vẫn khỏe chứ?

Long Thiên Lộc, Trần Hải liền đồng thanh nói:

—Nhờ ơn Vương cô nương, chúng tôi vẫn khỏe.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt tiếp lời:

—Vương Thông Huệ, chỉ sợ người cũng không thể khống chế được những cao thủ này nữa rồi.

Vương Thông Huệ thở dài một hơi nói:

—Bọn họ đều rất kính trọng Vương Tích Hương mà không biết rằng nàng ta đã thay đổi tính tình.

Trần Hải ngẩn người quay đầu lại nhìn Vương Thông Huệ hỏi:

—Ai thay đã đổi tính tình?

Vương Thông Huệ nói:

—Vương Tích Hương! Vương Tích Hương của hiện tại đã không còn giống như Vương Tích Hương của ngày xưa nữa rồi.

Long Thiên Lộ liền hỏi:

—Tại sao vậy?

Vương Thông Huệ nói:

—Nàng ta tham luyện một loại Ma Công để trì sinh mạng, nhưng chính loại Ma Công này đã khiến tính cách của nàng ấy biến đổi, trở thành một con người khác hoàn toàn.

Trần Hải hỏi tiếp:

—Biến đổi thế nào?

Vương Thông Huệ đáp:

—Trở nên tự tư tự lợi, lạnh lùng tàn khốc.

Trần Hải có chút không tin liền hỏi:

—Trên đời có chuyện này thật sao?

Hạ Hầu Trường Phong cũng nói:

—Luyện võ công mà có thể thay đổi tính cách, chuyện này ta cũng chưa từng nghe qua.

Trần Hải bước đến trước mặt Vương Tích Hương nói:

—Vương cô nương, lão khiếu Trần Hải, không biết cô nương có còn nhớ không?

Vương Thông Huệ cao giọng nói:

—Chư vị phải hết sức cẩn thận, đề phòng nàng ta bất chợt đâm các bị một kiếm.

Trần Hải tuy không tin nhưng nghe Vương Thông Huệ nói vậy, bất giác cũng âm thầm vận khí giới bị, tự nhủ: “Thà tin là có vẫn tốt hơn. Cẩn tắc vô áy náy.”

Vương Tích Hương lên tiếng hỏi:

—Ông có phải là Trần Hải không?

Trần Hải nói:

—Chính là lão khiếu.

Vương Tích Hương liền lạnh lùng nói như ra lệnh:

—VẬY mau đi bắt Vương Thông Huệ đến đây cho ta.

Trần Hải ngẩn người ra hỏi:

—Vương cô nương chính là đương kim Võ lâm Minh chủ, thiên hạ anh hùng ai ai cũng kính trọng nàng. Lão khiếu làm sao có thể xuất thủ bắt nàng cho cô nương được?

Vương Tích Hương lạnh lùng nói:

—VẬY là ngươi không chịu bắt ả cho ta?

Trần Hải nói:

—Không sai chút nào.

Vương Tích Hương đột nhiên xuất thủ, «Ngư Trường Kiếm» trong tay nàng biến thành một đạo hàn quang bay thẳng đến trước ngực Trần Hải.

Trần Hải sớm đã phòng bị, lắc mình tránh né một kiếm bất ngờ của Vương Tích Hương.

Nào ngờ thủ pháp của Vương Tích Hương quá nhanh, tuy Trần Hải sớm đã phòng bị, tránh được một chiêu của nàng, nhưng tay áo cũng bị chém đứt.

Trần Hải cả kinh thối lui: “Nếu như ta không nghe lời cảnh cáo của Vương Thông Huệ, e rằng chiêu kiếm vừa rồi đã đưa vào tử địa. Cho dù không chết cũng mất đi một cánh tay.”

Lão đang suy nghĩ thì Vương Tích Hương đã tiếp tục công tới. Trần Hải nào dám coi thường, vội vã lùi lại ba bước tránh kiếm.

Vương Tích Hương đánh ra hai kiếm mà không làm gì được đối phương, cũng không tiếp tục truy bức nữa.

Long Thiên Lộ thấy vậy thấp giọng nói:

—Trần huynh, chuyện này là thế nào vậy?

Trần Hải nói:

—Huynh đệ cũng cảm thấy thật lạ lùng. Long huynh tinh thông y đạo, thử xem có loại quái bệnh nào giống như vậy không?

Nói đoạn, lão đưa mắt nhìn sang phía Lãnh Như Băng. Thấy chàng nằm dưới đất, lão liền lập tức bước đềm ôm lấy chàng nói:

—Ai đã dả thương hấn?

Vương Thông Huệ nói:

—Vương Tích Hương!

Trần Hải nói:

—Nói như vậy thì Vương cô nương bị điên thật rồi!

Vương Thông Huệ nói:

—Không sai! Ôi nếu như không có Lãnh tướng công ra tay tương cứu, chỉ sợ tôi và Công Tôn Ngọc Sương đã không thể đứng đây nói chuyện với các vị nữa rồi.

Long Thiên Lộ nói:

—Có chuyện này thật sao? Minh chủ có thể nói tường tận một chút được không?

Vương Thông Huệ thở dài một tiếng nói:

—Một lời khó nói hết được, tiền bối xem thương thế của Lãnh Như Băng trước rồi hãy nói.

Long Thiên Lộ liền bước đến bên cạnh Trần Hải, đưa tay bắt mạch cho Lãnh Như Băng rồi nói:

—Thương thế rất nặng!

Vương Thông Huệ nói:

—Chàng bị Vương Tích Hương dùng nội gia chưởng lực dả thương.

Công Tôn Ngọc Sương cất giọng lạnh lùng hỏi:

—Còn cứu được không?

Long Thiên Lộ nói:

—Nếu như lập tức cứu chữa thì còn hy vọng, để thêm hai ba canh giờ nữa thì lão phu cũng không nắm chắc.

Vương Thông Huệ hơi biến sắc mặt nói:

—Nặng như vậy sao?

Long Thiên Lộc nói:

—Lão khiêu chỉ nói sự thật.

Vương Thông Huệ nói:

—Được, vậy phiền tiên bối lập tức trị thương cho chàng đi!

Long Thiên Lộc đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:

—Ở trong thuyền này sao?

Vương Thông Huệ nói:

—Tình thế cấp bách, tuy rằng có chút nguy hiểm nhưng cũng không thể suy nghĩ nhiều.

Long Thiên Lộc gật đầu đồng ý rồi cùng Trần Hải ôm Lãnh Như Băng đi đến một góc thuyền, đặt chàng nằm xuống rồi quỳ xuống bên cạnh chăm sóc.

Vương Thông Huệ thấp giọng nói với Kim Phát Đạo Trưởng và Hạ Hầu Trường Phong:

—Hai vị tạm thời không cần xuất thủ, cần phải hết sức để ý đến Kiếm Vương Tử và thuộc hạ của hắn.

Nói đoạn, nàng đưa mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương gọi:

—Công Tôn cô nương!

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Có chuyện gì?

Vương Thông Huệ nói:

—Lúc này chúng ta là địch hay bạn?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Nếu người cho rằng viện thủ của mình đã đến mà nghĩ có thể khuất phục Công Tôn Ngọc Sương này thì đã nhầm rồi. Chúng ta là kẻ thù vẫn hơn.

Vương Tích Hương đột nhiên mở miệng xen vào:

—Dù sao hai người sớm muộn cũng phải có người sống kẻ chết.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

—Có điều trước khi chúng ta đánh đến người sống kẻ chết thì phải hợp lực để đối phó người trước đã.

Vương Tích Hương liền cười lên khanh khách nói:

—Người cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay sao?

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên nghiêm mặt nói:

—Vương Tích Hương, người đã học võ công. Giờ nếu ta giết người cũng không thể coi là bức hiệp kẻ yếu được nữa.

Vương Tích Hương nói:

—Chỉ bằng một mình người sao?

Công Tôn Ngọc Sương gật đầu nói:

—Không sai! Người có dám cùng ta dùng võ công phân định sinh tử hay không?

Vương Tích Hương nói:

—Tại sao người không hợp lực với Vương Thông Huệ nữa?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Vừa nãy giao thủ mấy chiêu, thắng bại thế nào, trong lòng chúng ta đều tự biết rõ. Ta đâu cần kẻ khác tương trợ.

Vương Tích Hương nói:

—Nhìn người tràn đầy lòng tin, xem ra đã nắm chắc phần thắng trong tay. Nếu không bắt người toàn lực xuất thủ, chỉ sợ người vẫn còn cho rằng mình là Thiên hạ vô địch.

Nói đoạn, nàng liền chậm rãi tiến lên hai bộ rồi tiếp lời:

—Người xuất thủ đi!

Công Tôn Ngọc Sương sớm đã có tính toán, cảm thấy với võ công của mình giết chết Vương Tích Hương không phải chuyện khó khăn gì, nhưng không hiểu sao trong lòng luôn cảm thấy nể sợ Vương Tích Hương mấy phần. Mắt thấy Vương Tích Hương từ từ bước tới, trong lòng không khỏi có chút khiếp đảm.

Vương Tích Hương nắm chắc đoản kiếm, hộ vệ trước ngực, mỉm cười nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, tại sao còn không xuất thủ?

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:

—Cho dù người có «Cửu Ma Huyền Công», tiến cảnh kỳ tốc cũng không thể là đối thủ của ta.

Nàng tự nói với mình để tăng thêm sự can đảm, sau đó bước lên một bước, chậm chậm giờ cao đoạn kiếm.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

—Nếu như «Cửu Ma Huyền Công» chỉ có như vậy thì ta cũng đâu cần học làm gì?

Hạ Hầu Trường Phong biến sắc nói:

—Cô nương đã học «Cửu Ma Huyền Công»?

Vương Tích Hương chậm chậm quay mặt lại, nhìn Hạ Hầu Trường Phong nở một nụ cười tươi như hoa nói:

—Ồ, vậy thì sao?

Vương Thông Huệ thấy trong nụ cười của nàng dường như dạt dào nhu tình mật ý, mị lực kinh hồn, không khỏi chấn động trong lòng.

Hạ Hầu Trường Phong nhắm nghiền hai mắt lớn tiếng nói:

—Đây là «Mị Tiểu Phục Hồn» trong «Cửu Ma Huyền Công», các vị nên cẩn thận.

Chỉ thấy Vương Tích Hương nhắc đoản kiếm trong tay đâm mạnh đến.

Hạ Hầu Trường Phong mồ hôi đầm đìa, hai mắt còn chưa mở ra, tất nhiên không thể tránh khỏi một kiếm này của nàng.

Kim Phát Đạo Trưởng liền hét lớn một tiếng, Kim Phát trong tay lập tức vung ra, tả chưởng cũng nhanh như chớp đẩy ra một chưởng vào Hạ Hầu Trường Phong.

—— o0o ——